

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 2 DECEMBER 1906.

N^Ö 9

Foto John, Lund

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversgarre Schim.—Gby

GUSTAF KNUT HAMILTON.
GREFVE, F. D. PROFESSOR.

GUSTAF KNUT HAMILTON.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Sjuttiofem år fyllde torsdagen den 29 november f. d. professorn vid Lunds universitet, juris doktorn, kommandören greve *Gustaf Knut Hamilton*.

Från skilda delar af vårt land och från flera generationer af särskildt jurister, som gått ut från det sydsvenska universitetet, ägnades honom på denna hans märkesdag hyllning, vördnad och minnesgod tacksamhet. Ty G. K. Hamilton har ej endast varit den redan från unga år bemärkte specialisten i administrativa och ekonomiska grenar af vår lagfarenhet, utan en man med mångsidiga intressen för fosterländska och kulturella frågor och en verklig ungdomens vän. Ännu vid den jämförelsevis höga ålder hvartill han hunnit, har han lust för och kraft till arbete, och hans vigör vid ingången i det sextonde lustret är afundsvärd; af Riksdagens valmän insatt i revisionen af Riksbankens kontor i Malmö sköter han sålunda, såsom dess ordförande, detta uppdrag med en genomgående noggrannhet och kraft, som förvånar äfven de yngre kamraterna därvid. Inom Västgöta Gille i Malmö är han, efter landshöfding Dicksons afflyttning till Stockholm såsom öfverståthållare, en högt uppburen ålderman.

Om hans lif några data:

Född den 29 nov. 1831 på Hönsäter i Skaraborgs län — fadren greve Hugo David Hamilton ägde flera af Kinnekulles vackra egendomar, modren var född v.

Hofsten — gick han i Skara gymnasium, blef student i Uppsala 1848, juris utriusque candidat 1855 samt satt ting och inskrefs i justitierevisionen. Emellertid kom hans bana icke att bli den praktiske juristens, utan universitetslärarens. Kallad till docent i Uppsala 1858, blef ha redan året efter adjunkt där i nationalekonomi och folkrätt, samt svensk stats- och specialrätt. Vice häradshöfding 1860, var han sommarne 1862—63 adjungerad ledamot af Svea hofrätt och deltog såsom Riddarhusmedlem i riksdagen, där han insattes i lagutskottet. Den 30 december 1862 utnämnd till professor i administrativ rätt och nationalekonomi i Lund, var han i sin tur rector magnificus läsåret 1873—74, samt inspektor för Västgöta nation därstädes i 38 år, 1865—1903. Hedersledamot af Västgöta nation i Uppsala och Lund.

Under åren 1866—1870 utgaf greve Hamilton "Nordisk tidskrift för politik, litteratur och ekonomi". Våren 1869 föreläste han på offentligt uppdrag i Kristiania. Af k. maj:t insattes han i Skandinaviska växelkommittén 1876—77, var ledamot af universitetskommittén 1874—75, upprepade gånger ledamot af mindre konsistoriet, universitetets representant vid jubelfästen i Bologna 1903 o. s. v. Stadsfullmäktig i Lund 1879—88, ordförande i styrelsen för Kulturhistoriska föreningen för Södra Sverige 1888—92 och sedan dess ordförande

OVANLIG UTMÄRKELSE ÅT SVENSK KVINNA.

Efter porträtt.

JANE GERMANDT-CLAINE.

Källa: Bengt Sjöberg

Franska Republikens president har i dagarne på framställan af ministern för utrikes ärenden tilldelat "medaille d'honneur" i guld åt vår bekanta landsmaninna, författarinnan Jane Gernandt-Claine. Under de kritiska februaridagarne i Baku*) förra året visade madame Claine prof på mod och rådgighet och bistod på alla sätt de sårade och sjuka, öfverallt lindrande nödens fasor, så godt sig göra lät. Bland de ytterst få damer som erhållit ofvannämnda utmärkelse är madame Gernandt-Claine helt säkert den första svenska. Sedan ett halfår tillbaka är Jane Gernandt-Claine bosatt å Korfu, där hennes make, den franske diplomaten mr Jules Claine utnämnts till Frankrikes konsul.

Det är särskildt som skildrare af lifvet i fjärran och exotiska länder med dess starka motsägelser och invecklade konflikter, som Jane Gernandt Claine gjort sig ett namn. Hennes karaktärsskildringar äro fina och subtila, uppslagen alltid originella och intressanta; hennes språk glödande och poetiskt, med en fin och säker känsla för ordens valör.

I novellsamlingen "Det främmande landet", må särskildt framhållas de två förtjusande skildringarne "Reine" och "Han är svårt". De kunna anses som typiska för hennes konst, och högre har Jane Gernandt-Claine sedan ej nått. I "Pampas" skildras lifvet i Argentina; hvaremot "I Pagodernas Land" innehåller iakttagelser från Ost-Indien. Hennes sista bok "När sjön går hög", skildrar upplevelser från Baku.

Genom Jane Gernandt-Claines' hela diktning går som en dold underström hennes längtan och kärlek till fosterbygden, och från hela det mondäna och internationella lifvet, till synes så muntert och glänsande, men ack! så tröttsamt, gå hennes tankar som oftast till Sverige — drömlandet — med alla hennes barndoms- och ungdomsminnen.

*) HVAR 8 DAG innehöll vid denna tid en skildring af fru G.-C. från Baku. Red.

Efter fotografen

GODA VÄNNER OCH TROGNA GRANNAR: Det danska konungaparets besök i Berlin.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stilm—Gbg. FREDRIK VIII o. WILHELM II.

HER ONLY. HER DEAR BOY . . .

FÖR HVAR 8 DAG AF GÖSTA ADRIAN-NILSSON.

Vi hade efter middagen dragit oss tillbaka till rök-
rummet i husets västra flygel, för att vid kaffet och
cigarretterna försjunka i den obeskrifliga stämning af
dolce far niente, som så ofta räddat oss unga män
ur den tråkiga bordkonversationens ginungagap och
ännu oftare stämt vårt oppositionslystna lynne till den
mest kärleksfulla fördragsamhet äfven vis à vis våra
egna släktingar.

Jag vet nu ej om samtalet specielt rörde sig om
släktingar den gången, men hade det detta gjort, skulle
mina yttranden öfver fastrar och morbröder varit till-
räckliga, att för evärdeliga tider skaffa mig himlens
välsignelse eller åtminstone en betydande del af re-
spektives i framtiden efterlämnade jordiska ägodelar.

Vårdagens sena aprikosgula ljus föll genom de
tunga, blyfärgade silkegardinerna öfver mattans orien-
taliska mönster och kom den läderklädda möbels
bronsbeslag att glimma likt guld. Röken från de egyptiska
cigarretterna snodde sig i graciösa, blåa spiraler
upp mot takets mörka himmel och blandade sin
söfvande välukt med doften från de blekröda hyacin-
therna på kaminfrisen.

Jag hade kastat mig bland chaiselongens mjuka
kuddar och njöt med stilla välbehag ljuseffekten i
rummet och färgernas förföriska sammansättning. Med
slappa nerver lyssnade jag till vindens sång mot fön-
sterrutan eller till min unge väns sköna barnastäm-
ma — jag förmådde icke skilja melodierna från hvarandra.

Han satt nedsjunken i en djup fätölj, med ena
knäet öfver det andra. Genom mina halflutna ögon-
lock kunde jag skymta hans präfacelitiska profil och
läpparnas rörelser. Af dem gissade jag mig nästan till
hvad han sade, ty han talade alltid så lågt.

Jag nickade och svarade ja och nej allt efter som
det föll sig och förvånade mig blott öfver att jag öf-
verhufvud taget gat att svara, då vid ett namn, mitt
blod plötsligen sköt upp inom mig och alla mina
nerver spändes som stålsträngar. Med vakna öron
hörde jag honom upprepa namnet ännu en gång:

— Rachel.

Hur kände han den kvinnan?

Så nonchalant som möjligt frågade jag:

— Du nämnde ett namn — hur var det — det på-
minner —

— Rachel, menar du — hans röst hade fått ett
svärmiskt tonfall — har du sett ett landskap i afton-
belysning, när den bleka dimman stiger och marken
doftar af sällsamma örter, har du sett hafvet en som-
mardag, då himlen är vid och fri, med ett hvitt se-
gel ute mot det blå och klang af jubel i luften —
det är Rachel. Jag vet ej när och hur jag såg henne
första gången, jag vet blott att det var strax innan jag
lärde känna dig, men jag älskade henne från första
stund hon rörde vid min hand och jag hörde hennes
stämman tala till mig. Den var som en ton af silfver
en mänskensnatt.

Jag har ej omtalat detta förrän nu, emedan hem-
ligheten syntes så ljuf, som endast hemligheter kunna
vara.

Hvarje natt vi skiljas och hvarje skymningsstund
vi råkas är som en fäst för min själ, och hon är den
fästens pärlkrönta drottning. Hon bor uppe vid Ka-
trinahissen, stora härliga rum med utsikt öfver Mä-
larens kyliga vatten och solnedgångarnes slösande
prakt, där spelar hon för mig med sina hvita, smala
fingrar, och jag sitter borta i dunklet och bara lyss-
nar och lyssnar. Vi tända aldrig ljus, hon spelar
blott sina egna tankar och måhända också mina,
och hvarje sträng är som en sträng från mitt hjärta
till hennes.

Hon är vacker, hon är mer än vacker, till figuren
påminnande om de graciösa, mjuka kvinnostatyetter
man finner i trakten kring Tanagra, och öfver hela
hennes hållning ligger något af antikens marmorhvita
behag.

Jag älskar henne.

Äter och äter skulle jag kunna upprepa det, hon
lyfter sin hand som när en blek blomma faller, hene-
nes hår är väfdt af solstrålarna och det guld, som
finnes i ambrans hemlighetsfulla djup, och hvarje
veck i hennes dräkt är ett under.

Jag vet ej om du förstår mig, du har ju aldrig äls-
skat någon kvinna, men jag säger dig, detta är under-
barare än något jag förut känt.

Vid hennes namn träda stjärnorna ut på fästet, när
hon gråter döljer månen sig bakom skyn, och vid
hennes rop komma nymferna fram ur skogen.

Hennes smekningar äro som hvita blommor om

våren, hennes leende är som sommarens röda bär, men hennes kyssar äro saligare än hesperidernas frukter.

Hon skrifver stundom, fast vi ses näs'an dagligen — på violett papper — doftande ord, som endast jag får läsa, tänk dig, till mig, till mig allena skrifver hon dessa ord, ingen har ägt hennes hjärta före mig och ingen skall håller äga det senare — å, vet du, ibland skrämmer denna gränslösa lycka mig, och jag tror att det blott är en vidunderlig dröm.

Hennes sista bref har jag här — du får läsa.

Jag grep papperet.

Aha, hon begagnade fortfarande samma format och färg, men stilen hade allt blifvit en smula tyngre, sen jag såg den sist.

— My dear, my only boy, —

alltså skref hon fortfarande sitt modersmål

— your voice is like golden music o. s. v. — det brefvet kunde jag ju utantill, jag hade precis samma exemplar hemma — dateradt för sex år sedan.

I det jag låtsades vara mycket upptagen af innehållet i detta lilla violetta, falska juvelskrin, funderade jag öfver de omständigheter som kunnat föra dem samman. Han var ju blott en pojke och hon, ja hon var väl tjugoåttå eller trettio år, jag hade ej sett henne under de fyra år jag varit utrikes, men var hon lika skön nu som den gången jag var hennes "only, dear boy", då kunde hon bli farlig, och jag kände hennes makt. Men han där — han var för god att användas som leksak i hennes hand.

Med konstrueradt intresse räckte jag tillbaka brefvet och frågade:

— Ämnar du gifta dig med henne?

— Så snart jag blir myndig — ja. Visserligen fick jag en gång rent tillfälligtvis höra någon tala om, att hon ej var af god familj, men det fäster jag mig icke vid, hennes sällsynta, rika skönhet är adelsmärke nog. Och om två år är jag min egen herre.

Jag framkastade vårdslöst något om andra förbindelser mellan män och kvinnor, som dessutom hade den fördelen att vara högst moderna, men han afbröt mig tvärt:

— Tala icke så! Rachel är ren som liljorna på paradiset's ängar, det är ju därför jag dyrkar henne så, hon är helig som den heliga eldens prästinnor, blotta vidröringen af hennes hand fyller min själ med andakt. Och kyssar äro icke synd. Men du förstår, detta är en hemlighet mellan oss båda, ingen får ana något ännu, jag vet ej, hvarför jag omtalade allt detta, men luften här inne beslöjar tanken med sin sötaktiga doft och stämmer till förtroliga ord. Du är min vän — jag litat på dig.

Nu får jag gå — jag har lofvat min syster sällskap på operan —.

Och i det han grep mina händer sade han ännu en gång bejande:

Det är en hemlighet, jag litat på dig.

Redan samma kväll beslöt jag skrifva till henne.

Men då jag hade brefvet färdigt tänkte jag att det dock vore klokast att personligen tala med henne, ty jag ville för intet i världen se denna förbindelse utmynna i samma tragedi, som en gång höll på att krossa mitt eget oer'arna hjärta.

Jag kände utvecklingen.

Sedan hon en tid spelat denna helgonaktiga, moderliga roll med kyska blickar och lidelsefulla läppar, med skymningsmusik och månskensfester, skulle hon en vacker dag taga emot honom vid ett upplyst, strålande bord med utsökta viner och bedöfvande rosendofter under förevärdning att hon firade en eller annan namnsdag. När de reste sig berusade af glädje och vin, skulle hon så släcka alla ljusen och draga hans huvud intill sitt, hviskande ord, som han aldrig förut hört, men som med ens skulle komma hans

åtrå att stiga likt en hög, blodröd våg och fördunkla hans ögons klarhet.

Efter några dagar och nätter i evig sällhet fylla af jubelhymner, skulle hon plötsligen upptäcka att hon aldrig älskat honom och aldrig önskat hans umgänge, och hon skulle skrifva ett sådant där litet, violett bref, men denna gången genomdränkt af tårar och hopplös ånger, där hon bad honom att aldrig mer söka råka henne, blott förlåta och tänka på den ousägligt lyckliga tid ödet hade unnat dem.

Så skulle det gå.

Jag måste söka upp henne och tvinga henne att bryta förbindelsen, klockan var nu half åtta — sannolikt var hon hemma vid denna tid, och hon skulle nog icke neka att taga emot mig. Nyfikenhet var en af hennes förnämsta dygder.

Det var fullständigt mörkt, när jag kom fram till hennes hus.

Då jag gick uppför de välkända trapporna kom jag att tänka på den ed jag som pojke svurit, att aldrig mera sätta min fot inom hennes dörr — ödets ironi!

Jag lämnade kammarjungfrun mitt kort, ty jag ville ej tränga mig in som en tjuf om natten, hon kom strax tillbaka och bad mig stiga in och vänta i gula salongen.

Gula salongen! Tänkte jag inte det! Minnena kommo öfver mig, då jag åter stod i detta rum som för sex år sedan sett mitt nederlags förtviflan och gråt. Nu var jag kommen som segrare och hade makt att diktera villkoren — jag erinrades om det egentliga skälet för mitt besök, när jag på ett bord fick syn på min väns porträtt insatt i en ram af gammal, vacker brokad — det var verkligen djärf!

H. W. STOOPENDAAL. †
Klisché: Bengt Sjuveparre

Den 19 okt. afled i Newyork artisten Henrik Wilhelm Stoopendaal.

Den afidne var född i Linköping 1846. Han kom till Amerika redan 1861 och deltog med utmärkelse i inbördeskriget. I slutet af 1860-talet återvände han till Sverige, men re-te åter till Amerika 1889, då han slog sig ned i Connecticut, där han sedan bott flera år. Han tillhörde den kända artistsläkten Stoopendaal och var själf en skicklig målare.

NYVALD RIKSDAGS-
MAN.

F. FORNANDER.
Andra Kammaren. Växjö.
Höger.

En sidenkjol rasslade öfver mattan det lät som när en orm kröp öfver vissnade löf. Jag vände mig om och gjorde en djup, vördnadsfull bugning.

— Hvilken öfverraskning — hennes stämma hade samma obeskrifliga tonfall — och jag som trodde att ni för länge sedan glömt vägen hit. Hvad är det för epokgörande omständigheter som återfört er till hvad ni fordom kallade rosornas tämpel?

Jag försäkrade henne att jag icke var kommen för att tala om det förflutna, det enda bedårande i detta var att det hörde det förflutnatill. Jag hade

kommit för att af henne begära ett löfte, på hvars uppfyllande icke min utan en annans lycka berodde.

— Vill ni icke taga plats?

— Alltså, fortsatte jag, ni har för några dagar sedan stiftat bekantskap med en af mina käraste vänner, när och hvar vet jag icke bestämdt. Ni har äfven i detta fallet följt er egendomliga smak för de unga åren, ty han är ju blott en pojke, så som jag också var, när ni första gången grep in i mitt lif. Han är dock bättre än jag och hyser redan nu för er en djup, vördnadsfull kärlek, en sådan kärlek som ni aldrig känt och aldrig kan känna, men som i detta fallet skulle bli hans olycka om förbindelsen fortsätter. Han vill gifta sig med er — ja, se inte så häpen ut — men innan dess skall ni ha förstört hans lif, och det ämnar jag förhindra. Ni småler, men ni kan vara fullkomligt öfvertygad om, att jag icke kommer att försmå något medel för att få honom bort ur er närhet, ni är farlig för unga män, farligare än ni

själf tror, men hans ungdom skall ni aldrig ödelägga. Redan i morgon skrifver ni och bryter förbindelsen. För att underlätta edert besvär har jag medtagit edert afskedsbref till mig, som ni ju bara behöfver skriva af, det kommer att smärta honom, men den smärtan är öfvergående och den räddar honom dock för en större framtida olycka. Jag hoppas ni fullständigt förstått mig och handlar efter min önskan, ty jag kunde ju blott genom uppvisandet af ett litet, violett papper öfvertyga honom om, hvem ni i grund och botten är, men för eder och min egen skull, vill jag häst slippa personlig inblandning i saken.

— Och om jag nekar —

— Ja då min nådiga blir risken er, och förrästen är edert nekande meningslöst. Ni har intet val, och jag vågar tro, att ni är tillräckligt skarpsinnig att inse den vägande betydelsen af, att ni oförsiktigt nog begagnat samma koncept för edra kärleksbref till honom och till mig. Jo, jag försäkrar. Visar jag honom ett af dessa bref är allting slut me lan er, men jag skulle på det sättet bli indirekt orsak till hans ögonblickliga sorg och det vill jag icke, liksom ni skulle komma att framstå i allt annat än fördelaktig dager, och det vill nog icke ni. Ty jag känner sen gammalt eder benägenhet att vilja spela martyrens tacksamma roll. Jag går nu, förvissad om att ni handlar som eder klokhet bjuder.

Och innan hon hann säga något, tog jag min hatt och bugade mig hastigt under hennes förtörnade blick.

Två dagar därefter, då jag satt hemma i mitt rum och brände upp hennes bref, hon hade nämligen, varnad af exemplet, skriftligen aftvingit i mig detta löfte, blef min unge vän visad in till mig. Med förtviflad röst berättade han hvad jag redan förut visste — nu var det slut, och i det han kastade sig på chaiselonguen med ansiktet dolt i händerna snyftade han något om döden och lifvets grymhet.

Naturligtvis lät jag honom i fred njuta af denna tragik, den räckte några dagar, icke längre, ty ungefär en vecka efteråt mötte vi henne på strandvägen i sällskap med en tjugoorig, manlig skönhet, jag tror han var skådespelare, och då sade min vän med en obeskrifligt sorglustig åttörd:

— Där gick nummer två — — —

Och vi skrattade båda.

Men när vi kommo hem, bevisade jag, att det var minst den tjugosjätte i ordningen.

DET STORA JÄRNVÄGSATTENTATET vid Rogow, nära Varschau, då en half million rubel rövades. Den vagn som träffades af bomben. Vagnen omedelbart bakom är postvagnen där panningarne förvarades. Det postförande tåget anfölls af ett anarkistband med bombkastning. 17 personer dödades vid explosionen och den därpå följande skjutningen af bevakningsmanskapet.

EN FORSBERG-UTSTÄLLNING I STOCKHOLM.

Artisten *Nils Forsberg*, skapare af den allbekanta taflan "En hjältes död", har från den 22 nov. i Stockholm anordnat en utställning af åtskilliga af sina nyare verk. Man påträffar däribland skisser till väggmålningar i Lunds domkyrka — utförda utan föregående beställning, endast af intresse för saken. Skisserna framställa "Rex gloria" — Kristus på rägnbågen, omgifven af änglar och apostlarnes symboler — afsedd för högkorets absid; de fyra evangelisterna i helfigurer,

HVAR 8 DAGS fotograf i Sklm.

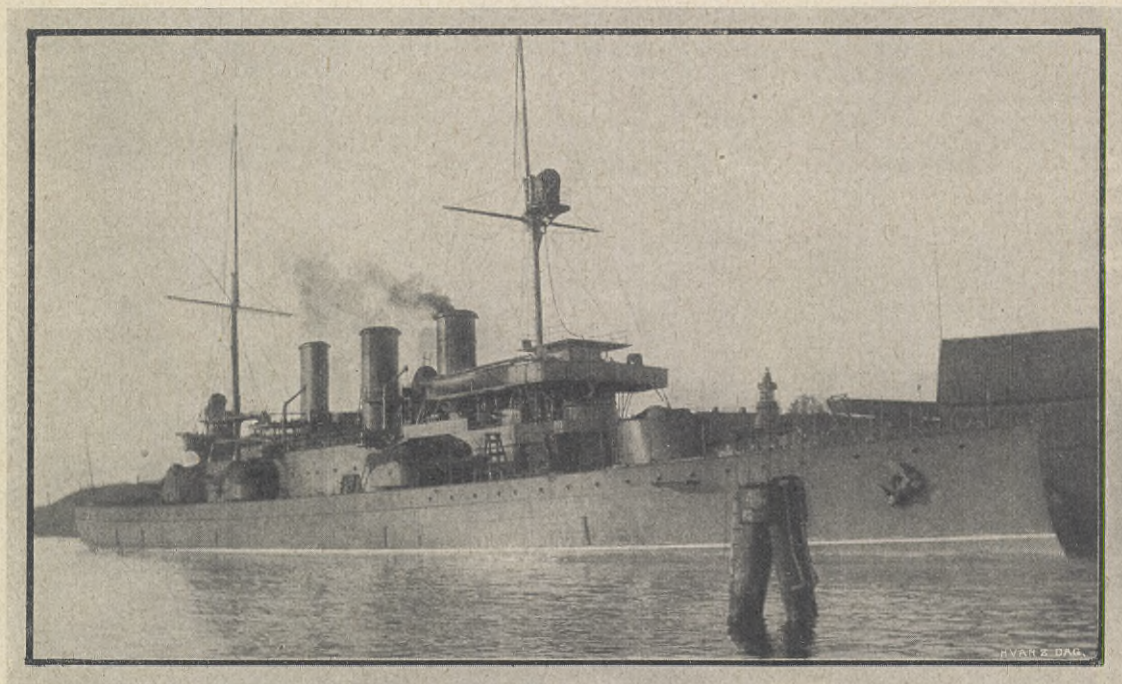
Kliché Kem. A.-B. Bengt Sjögrensparre Sklm.—75g

NILS FORSBERG: SKISSER TILL VÄGGMÅLNINGAR I LUNDS DOMKYRKA.

"Kristendomen predikas i en grekisk stad", "Ansgarius predikar i Sverige" och "En episod ur biskop

Absalons lefnad", de senare stora, lifliga kompositioner.

VÅR FLOTTA.

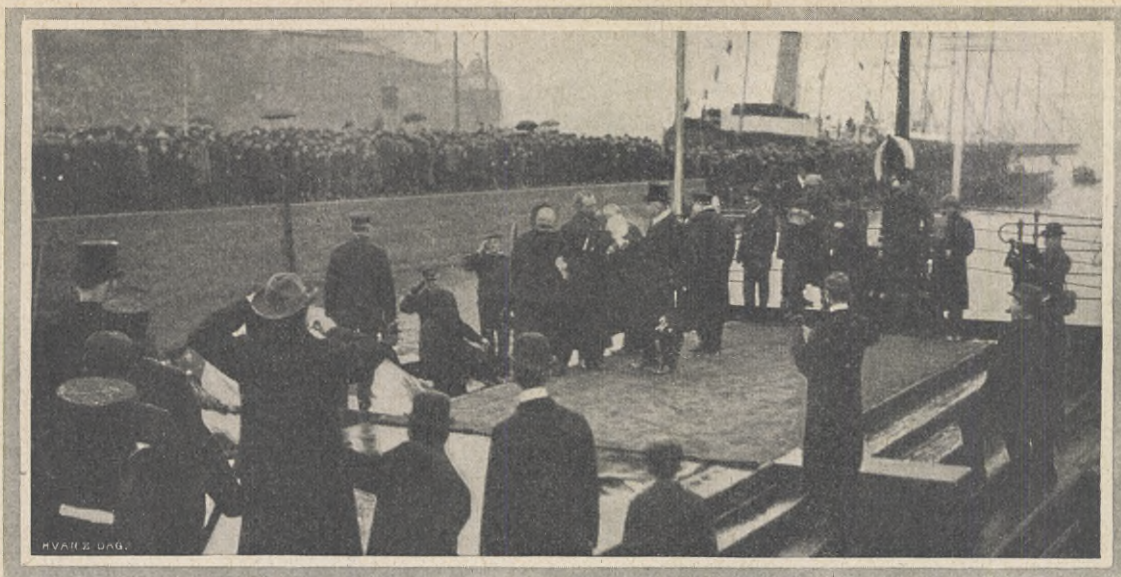

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjögrensparre Sklm.—75g.

VÅR NYASTE PANSARBÅT, OSCAR II, byggd å Lindholmens varf i Göteborg. Har i dagarne företagit en profutur.

GJÖA-EXPEDITIONENS HEMKOMST.

En r fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stålm—Olg.

KAPTEN ROALD AMUNDSEN (1) LANDSTIGER I KRISTIANIA OCH HÄLSAS AF PROFESSOR YNGVAR NIELSEN (2).

Expeditionen afseglade 1903 och afhöordes första gången i slutet af 1905. Dess resultat äro först och främst nordvästpassagens fullbordande, därefter kartläggningen af den magnetiska nordpolens omgifningar och det förnyade fastställandet af dess läge. Dess-

utom har ett vidlyftigt zoologiskt, botaniskt och etnografiskt materiel sammanbragts.

Stockholms Högscolas lärarekår har i telegram till kapten Amundsen gifvit uttryck åt svenskt erkännande af hans bragd.

Foto Skarpmoen, Kristiania.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stålm—Olg.

DELTAGARNE I GJÖA-EXPEDITIONEN EFTER HEMKOMSTEN.

1 Kapten Amundsen. 2. Löjtnant Hansen. 3. Ristvedt. 4. Lindström. 5. Hansen. 6. Lund.

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG.

DEN NYA OPERETT-TEATERN I STOCKHOLM.

HVAR 9 DAGS fotograf i Sthlm.

TEATER-KOMPLEXETS YTTRE.

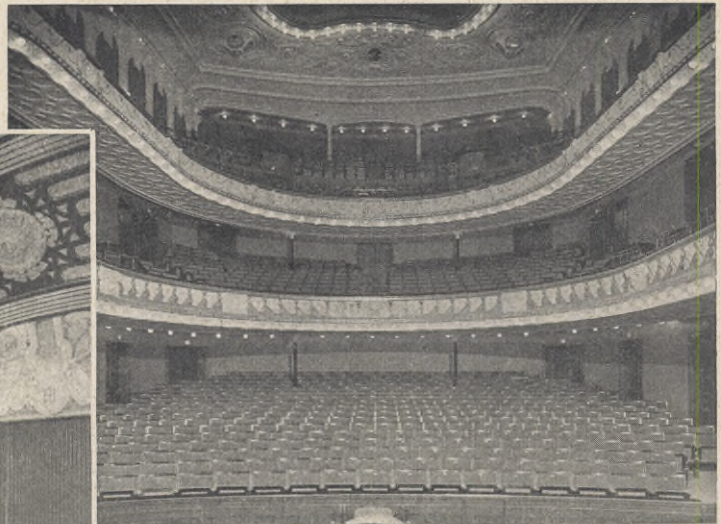
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg

En ny teater, Oscarsteatern, har tillkommit i Stockholm vid Kungsgatan, alldeles i närheten af den gamla Vasateatern. Det är hrr Isak Hirsch och Fritz Söderberg, hvilka uppbyggt den nya teatern, liksom det vid Vasagatan bredvidliggande affärshuset, och hr Albert Ranft, har hyrt teatern och gjort den till operettscen.

Den nya teatern innehåller 1,180 sittplatser, fördelade på 17 parkett-stolrader, 10 stolrader på första

PROSCENIET.

SALONGEN.

raden, 5 stolrader på andra radens nedre hälft och 9 stolrader på samma rads öfre hälft. Andra raden är nämligen amfiteatraliskt anordnad och skild åt i två hälfter. Teatern ter sig för öfrigt helt elegant, med takmålning af Victor André, massor af elektriska glödlampor o. s. v. Entrén är ovanligt rym'ig, olika schweizerlokaler saknas icke hällre, och det hela tyckes lofva operettpubliken trefnad. Arkitekt har varit hr Anderberg, samme man som varit operans i Stockholm arkitekt.

ERNST JOSEPHSON.

Den 22 november fick skaparen till "Strömkarlen" och så många andra märkliga konstverk, *Ernst Josephson* efter mångårigt själsligt och kroppsligt lidande äntligen, 55 år gammal, sluta sina ögon i dödens ro. Han fick kunglig medalj på Konstakademien i Stockholm och resestipendium, vistades under 1870-talets senare år i Holland och Italien, bodde sedan bl. a. i Paris och Madrid, kom under 1880-talet hem igen och var en af "opponenternas" ledare samt deltog i Konstnärsförbundets grundläggning.

En kraftnatur, en titan, besläktad med de gamla konstnärerna var Ernst Josephson. Han älskade också de gamla målarna och sände i sin ungdom hem utomordentliga kopior efter Rembrandt, Tizian, Frans Hals m. fl. Särskildt lockade honom den strålande renässanskonsten. Om Josephson endast velat, skulle han med lätthet kunnat bli en oöfverträffad mästare i gammal stil, hvilken förvisso lämnat Lenbach långt efter sig. Han skulle kunnat utan svårighet bli erkänd, uppbur. Men han var framför allt en sökare — konstnärslängtan att nå mer, nå längre, nå det omöjliga lämnade honom ingen ro. Och han pröfvade ständigt sina krafter på nytt och nytt, alltid spännande dem till det yttersta.

Han målade i Paris färgmustiga eller à la Manet bleka porträtt med utmärkt karaktäristik, i Spanien realistiska, öfverdådiga bilder, vittnande om full skaparkraft. Vackra kvinnoporträtt, utförda i hemlandet, tillkommo också nu. Och "Strömkarlen" fick så småningom fast form. Först hade Josephson målat necken som en vision, hvilken spelade sin klagan i människenskvällen. Nu satt "Strömkarlen" i dagens klara sol och spelade ohäjdadt sitt lidande och sin lidelse, medan ansiktet krampaktigt och vanmäktigt förvriddes. Hvilken stor uppfattning, hvilken glansfull framställning! Konstnärсандens hänförelse och van-

Foto. Hamngvist, Stockholm.

ERNST JOSEPHSON. †

Älskade: *Benkt Sjöströmsparre*.

makt, hela mänsklighetens hänförelse och vanmakt...

Det var endast med svårighet, som Josephson fick utställa denna tafla på opponenternas exposition i Stockholm 1885. Och när prins Eugen för en del år sedan erbjöd densamma åt Nationalmuseum, vägrade museet att mottaga den.

Den har nu sin plats i prins Eugens bostad å Valdemarsudde.

Josephson lefde vidare ett par år på landet i Bretagne och målade där vemodiga bilder — gamla gummor och skogsstämmningar.

Han var också mycket musikaliskt och skaldiskt

begåfvad. Hans dikter äro stundom en smula ovärdade i formen, men fullt äkta i stämningen. De kunna vara färgglödande och uppslupna som hans spanska taflor eller enkla och vemodiga i folkvisstil, som målningarne från hans sista skede. De kunna vara mustiga som en gammal holländare eller älskvärda, barnafromma, vekt melankoliska — en suckan från ett ensamt hjärta.

Ernst Josephson var naturligtvis liksom alla stora artister — hvilka i högre grad än vanliga människor röna intryck af sitt lands natur och så att säga, folksjäl — en god patriot. Hans dikt "Skål för Paris" är mera fosterländsk än mycket som går under detta namn:

*Vi vistas icke i Paris att härma fransmäns seder,
att njuta deras goda kök och bära deras kläder,
det är ej nöjet som oss för,
det mången torde tro,
det snarare en sorg oss gör
att ständigt såsom främling bo.*

Så stå vi här på utländsk mark vid
 nya konstens källa,
 att något af dess friska dryck i våra
 krukor hålla
 och bringa till vår mor, vårt land
 på våra fädens vis —
 och därför fattom glas i hand
 för nya källan, för Paris!

O. R.

SPINNERSKAN. Göteborgs Museum.

Om källan grumlats på din gård och
 mor din vill ha vatten,
 så står du upp och drar till skogs, om
 också midt i natten;
 du söker upp den bästa brunn,
 för vattnet hem från den —
 det isar gunnan först i mun,
 men smakar så förträffligt sen.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm

STRÖMKARLEN. (Åges af prins Eugen).

Bild: Bengt Sjöberg.

NÅGRA AF ERNST JOSEPHSONS VERK.

PORTRÄTT AF MÅLAREN SKÅNBERG.
 Göteborgs Museum.

ELLEN GULBRANSON I SVERIGE.

Ellen Gulbranson, den fräjdade svenska Wagnersångerskan, har denna vecka låtit höra sig i Sverige, i det att hon gifvit sin medverkan vid tvenne af Göteborgs Orkesterförening gifna Wagnerkonserter den 26 och 28 november.

Det är icke ofta vi här hemma ha tillfälle att njuta af hennes konst. Gift med en kapten i norska armén är fru Gulbranson bosatt i Kristiania och hennes konstnärliga verksamhet är i främsta rummet förlagd till Tyskland. Sin största ryktbarhet har hennes namn såsom knutet till de årliga Wagnerfästspelen i Baireyth.

Fru Gulbranson är född Nordgren i Stockholm 1863. Hon vann inträde vid konservatoriet 1880 och studerade där några år. Hon fortsatte sedermera sina studier i Paris för Marchesi och debuterade 23 år gammal

Efter porträtt.

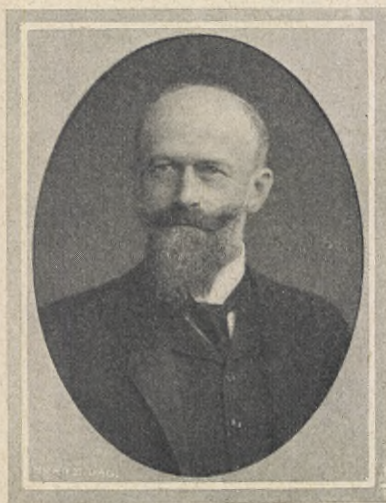
ELLEN GULBRANSON, SOM BRYNHILDA I WAGNERS »GUDASKYMMNING».

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

mal i Stockholm på en egen konsert samt 1889 på operan i Amneris' parti i "Aida". Hon var sedan en tid engagerad i Köpenhamn och kreerade där bl. a. med stor framgång Brynhilda i Valkyrian.

De följande åren uppträdde hon omväxlande i Stockholm och Köpenhamn under alltjämnt stigande berömmelse. Hon har vändt sitt intresse främst till Wagners operor och är sedan 1896 engagerad att medverka vid fästspelen i Baireyth. Här räknas hon nu till en af de förnämsta krafterna, såväl hvad röst som öfrig framställningskonst beträffar.

Äfven å Berlins, Londons och andra stora operascener har fru Gulbranson skördat triumfer. I sitt fädernesland har hon på sistone varit en alltför sällsynt gäst. Dock äro hennes landsmän icke de

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

BERND VON ARNIM CRIEWEN.
Preussens nye jordbruksminister, Podbielski's efterträdare.

som veta att minst uppskatta hennes stämmas specifikt svenska charme.

Franska reformerta församlingens i Stockholm pastor, herr Alfred Mohn, har efter 9-årig vistelse i hufvudstaden, lämnat densamma för att tillträda pastorssysslan vid Eglise Wallone i Haag. Herr Mohn utgaf under religionskrisen på franska ett arbete "Une page d'histoire de la civilisation" — "La Suède et la revolution Norvégienne", hvori han afgjort stälde sig på Sveriges sida. M. har för rästen utgifvit flera religiösa skrifter, öfversatta på franska.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

ALFRED MOHN.
Franska ref. församlingens i Stockholm afgående pastor.

LABRADORER INDIANER.

FÖR HVAR 8 DAG AF "ATTU".

Bland nytt från fjärran länder under de sista dagarna finnes en notis om, att ett par af Nordamerikas indianstammar börjat "ett heligt krig" för att afkasta sig det amerikanska oket, ett fruktlöst utbrott af deras gamla krigarlust och frihetskänsla. Indianerna äro dömda till undergång, och de c:a 50,000, som ännu existera, så godt som inspärrade på sina territorier, midt i civilisationens rastlöshet, äro som en kvarlefva från urskogarnas tid, och ett uppror i dessa tider kan endast åstadkomma, att de ej skola glömma sig själfva.

Omständigheterna ha velat att jag fått göra bekantskap med en del af Nordamerikas indianer. Det kunde måhända vara af intresse att höra litet om det lif och de seder, som karakterisera dessa ännu nomadiserande stammar.

Labrador är utom af den hvita, tämligen fåtaliga befolkningen bebodd af eskimäer samt fyra olika indianstammar fördelade inom särskilda områden. Af dessa stammar är utan tvifvel "Les Montagnais" (bergsklätrarne) de lifskraftigaste.

I början af fransmännens välde i Canada fördrefvos de af Irokeserna, en af Nordamerikas blodtörstigaste stammar, från kustsidan af Labrador mot norr, och de hafva ännu sådan skräck för sin gamla arffinde, att de använda Irokesernas namn för att skrämma sina barn.

Ehuru endast af medelhöjd äro dessa indianer, delvis genom giftermål med "coureurs des bois" och trappers, af starkare kroppsbyggnad, muskulösare och axelbredare än andra stammar i Labrador. Anletsdragen äro grofva, dock ej osympatiska. Kvinnorna äro i allmänhet fula, med en med åren tilltagande fetma.

Nästan samtliga indianer tillhörande denna stam äro romersk-katolska och missionsverksamhet utöfvas hvarje sommar under deras vistelse vid kusten. Ehuru kristna kunna de dock ej afhålla sig från en vidskeplig fruktan för de aflidnas andar, hvarför de äfven i skogarnas djup gifva dessa sin hyllning. Likaledes existerar ännu tron på medicinmännens förmåga att

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

INDIANER FRÅN LABRADOR.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

tillfoga ondt. Alla kristna indianer kunna läsa och skriva, och flertalet af dem behärska franska språket. För egen del fann jag indianerna stå framför den hvita befolkningen i det afseendet, att många af dessa voro ur stånd att skriva sitt eget namn.

Oärlighet och tjufnad äro, om ej okända, dock ytterst sällan förekommande drag, och äga de rum, hafva de skyldiga med all säkerhet en längre tid varit i beröring med hvita. Det enda tillfälle de anse sig äga rätt att taga, är då hungersnöden drifver dem därtill, och då lämna de alltid någon slags betalning i värde motsvarande det tagna.

Vid flera tillfällen kunde jag observera dem ensamma i "Stores" (magasinen), undersökande saker och provande diverse grannlåter, men hörde aldrig talas om att något blifvit stulet.

Tidiga giftermål äro vanliga och kvinnorna bortgiftas då de äro 14—15 år gamla. Hos de kristna indianerna råder monogami, under det att antalet hustrur hos de icke kristna varierar med tillgången af vildt, från en till fyra. Änkor äro i stark efterfrågan, och ofta händer det att en ung pojke gifter sig med en gammal änka, detta af ekonomisk beräkning, ty änkan ärfver sin mans jaktmark.

Antalet barn i hvarje familj öfverstiger sällan fem, och kvinnorna äldras fort, så att de se tämligen afskräckande ut vid en ålder af 40 år, det är dock ej att förundra sig öfver, då hustrun får tjänstgöra som ett veritabelt lastdjur.

Respekten för föräldrarna är mycket stor, och barnen uppfostras utan hårdare aga. Äfven för en medelålders ogift son är faderns vilja lag, om han önskar undvika allvarligare förvecklingar.

Skogarnas innevånare äro i aftagande, och orsakerna äro flera. Värst är det då

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

ETT INDIANLÄGER.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

villebrådet tryter, då hela familjer kunna ryckas bort af svält, men de flesta dödsfallen härröra från förkylningar, magsjukdomar, beroende på omväxlande svält och gourmandiserande, samt icke minst från lung-sot, som tyckes vara sorgligt allmän.

Vårfloden har just brutit vinterns is å vattendragen och sjöarna, när indianerna börja sin långa färd till kusten, för att där försälja sina skinn från vinterns jakt. I partier om 3—6 familjer komma de, ända till 600 engelska mil från de stora ödsliga skogsmarkerna, roende i kanoter utför floder och sjöar, samt bärande förbi "rapids", de häftiga forsarna, sina packningar, och anlända ned i början af juni månad, när grönskan börjar spira fram, och då värmen känns behaglig jämförd med kölden i de snötrakter, de nyss lämnat. Nästan hvarje dag nya partier, hälsade af redan anlända stamfränder. De fulluxna indianerna äro mycket värdiga och ceremoniosa under det att det uppväxande släktet är lifligt och fullkomligt naturligt. Hälsning sker genom handtryckning utom mellan släktingar, där parterna kyssa hvarandra på kinderna och därefter på munnen.

Det är ett hårdt lif de föra, dessa urskogarnas inne-vånare. Hvarje familj har sitt eget jaktområde, som är fredadt för hvarje annan, och en inkräkning från de hvitas sida kan blifva olycksdiger. För några år sedan gingo fyra trappers med indianerna upp i landet för att jaga under vintern. De kommo aldrig tillbaka, och vid förfrågan sade indianerna, att de antagligen omkommit på något sätt. Allmänna meningen var dock, att de, tillräckligt långt borta från kusten, utan vidare döddats.

Påträffas "caribou", det slag af elg, som utgör indianens hufvudnäring, slår familjen sig ned och trakten genomjagas, men så snart caribou tryter måste de draga vidare för att söka nya hjordar, och det är under dessa tider de få slita som värst. En expedition i det inre af Labrador fick en sorglig erfarenhet däraf, då den en gång påträffade en familj på 7 medlemmar ihjälhungerade.

"Godt om caribou, godt om skinn", säger indianen, och näst lif-uppehållet är skinnen deras mål, medlet för dem att lefva kräsliga under den korta tid af sex veckor, som de vistas vid kusten, där de få tillfredsställa sina svagheter för lyx.

Ett godt jaktår ha de sämst lottade skinn för ett värde af 400 dollars och mera skickliga jägare komma upp till 1500 dollars. Skinnens värde variera från 10 cents för vattenråttans upp till 800 dollars för svart räf och däremellan växlande för mård, marten (en lägre art af zobel), utter, bäfver, vanlig räf, silfverräf, varg och björn m. fl.

Det är en pittoresk syn alla dessa tält med sina mörkhyade innevånare, och indianerna gifva äfven en särskild prägel åt kustorterna under denna tid. Många af dem bebo trähus, som de antingen hyra eller äga under det att andra föredraga att lefva i tält.

Dagen efter det en ny laddning familjer anländt, kan man vara säker att finna ett dussintal skinn-

Efter fotografi.

CIVILISERADE INDIANER.

Kitché; Bengt Silfverparre.

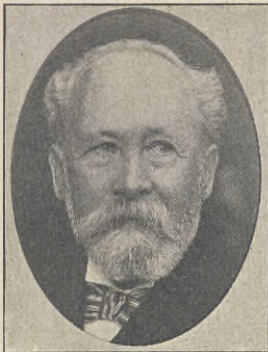
handlare där, som hajar efter ett stimm småfisk, och indianerna förstå äfven draga nytta af konkurrensen, priserna äro relativt höga.

Tiderna äro annorlunda nu än förr. Ej längre än 30 år tillbaka, då skinnhandeln i Canada uteslutande låg i Hudson Bay C:os händer, detta bolag, börjadt år 1869 med "Stores" från Winnepeg ut till Oceanen, köptes ett bäfverskinn för en knif, en rulle tobak eller hvad bättre var ett glas brännvin. Nu är handeln fri och konkurrensen för stor, betalning sker kontant. Visserligen kan man ännu köpa för "eldvatten", som är ytterst eftersökt, men risken af sex månaders fängelse och 400 dollars böter är väl stor. Försäljning af brännvin äger dock rum och en gång berusade kan blod lätt komma att flyta, icke mellan hvita och indianer, som man vore benägen att tro, utan mellan de mörkhyade själfva.

Det finnes ingen, som så frikostigt spenderar sina surt fö värfvade pänningar som indianen. Allt, hvad som behagar ögat, nyttigt eller onyttigt, skall han hafva, och efter de sex veckornas förlöpp är hvarje cent förlösad. Det mesta återgår till skinnköparne, som oftast samtidigt hålla "Stores" men detta har för indianen ingen betydelse. I urskogen har han ingen nytta af sitt guld, och icke heller förstår han att erhålla valuta för sina pänningar, då han ej känner sakens verkliga värde.

Vintern är tidig i denna del af Canada, och de, som hafva att färdas sex veckors tid för att komma till sina jaktområden, måste göra uppbrott i slutet af juli månad. Mjölk, saxar och diverse småsaker tagas på kredit, för att nästa år afbetalas med skinn, och lastade så djupt att relingen af kanoterna många gånger ej äro mer än en half decimeter öfver vattenytan, begifva sig nya flottor af hvarje dag. De se gladare och nöjdare ut nu där de raskt ro bort, hälsade af de kvarvarande genom saluterande med tränne skott, än då de anlända ned. Vanan vid skogslifvet med alla dess vedervärdigheter äfvensom frihets känslan kommer dem att längta tillbaka från civilisationen upp till ensamheten och tystnaden.

Om ej sjukdomar allt för starkt decimera Labradors till c:a 3,000 personer uppgående indianstammar dröjer det ännu en tid, innan civilisationen förstör deras jaktmarker. Dessa hafva dock försämrats många gånger genom indianernas eget förvållande, då de genom vårdslöshet med eld hafva förorsakat förödande skogseldar, som sköflar deras jaktområden.

H. N. ZETTERVALL.

75 år fylde d. 21 nov. f. öfverintendenten Helge Nicolaus Zettervall i Stockholm. Elev vid konstak. 59—60, e. o. arkitekt i öfverint.-äm- betet 60, intendent därstädes 81, v. prof. i byggnadskonst vid konst- akademien s. å., öfverintendent och chef för öfverintendentsämbetet 82—97.

G. ENGBERG.

Rådmannen och handlanden Gu- staf Engberg i Allingsås fylde den 12 nov. 65 år. Led. af landstinget sedan 86, ordf. i Venersborgs B-nks kontor i Allingsås, v. o. d. i spar- banken, ordf. i Häradsallmännigen Brevikshult, m. fl. uppdrag.

A. FROMM.

60 år fylde d. 19 nov. grosshand- lare Arthur Fromm i Stockholm. Vid Sthmsutställningen 97 jury medlem för den textila afdeln och 06 invald i tullkommittén, men på grund af trängande göromål hin frad mottaga uppdraget.

K. V. DAHLHEIM.

Öfverstelöjtnanten Karl Viktor Dahlheim i Hernösand fylde d. 15 nov. 55 år. Underlöjtnant vid Väster- botten's fältjägarkår 75, major vid Västmanlands regte 95, öfverste- löjtnant vid samma regemente 05 1900—06 ordförande i Västernorr- lands skytteförbund och dess verk- ställande utskott.

T. J. E. SILFWERSKIÖLD.

Kapten Tage Julius Engelbert Silf- werskiöld i Motala fylde d. 13 nov. 70 år. Stud.-ex 55, officersex 56, underlöjtnant vid Elfsborgs regte 57, kapten 76, afsked från regtet 88. Led. af stadsfullmäktige i Ulrice- hamn 84—94, f. d. styrelseledamot i Venersborgsbankens kontor i Ul- ricehamn m. m.

O. KYHLBERG.

Den 16 nov. fylde förestår daren för Manilla seminarium rektor Ola Kyhl- berg 65 år. Stud.-ex. 61, il. dr 68, seminarieadjunkt i Lund 68—70, folkskoleinspektör i Norrköping 70—76. Inspektör för rikets döstum- skolor 77—78.

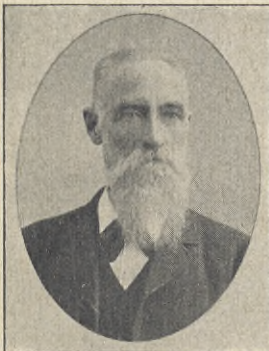
G. B. BERG.

Ägaren af egendomen Bruntorp i Skaraborgs län, Gustaf Berg fylde den 14 nov 65 år. Kommunalordf. i Versås 71—95, landstingsman 83—89, ledamot af Hushållningssäll- skapets förvaltningsutskott från 81. Ledamot af Riksd F K 95—04, le- damot af konstitutionsutskottet. Statsrevisor 01—03.

A. NERMAN.

Bokhandlaren Axel Nerman i Kari- stad fyller d. 6 dec 65 år. Senior bland stadsfullmäktige i Karlstad, ordf. i Vermlands städers nygot.-för., i Karlstads spritörsäljn.-bolag, i Karlstads handelsför., i Karlstads fabriks- o. handtv.-för Domkyrkovärd. Flera år ordf. i Sv. sortimentbokf.- för., led i ett flertal styr. o. bolag.

F. R. AULIN.

65 år fylde d. 19 nov. f. d. läro- verkskollegan Fr. R. Aulin i Sthlm. Stud.-ex 61, fil. dr 72, 69 kollega vid "Maria Högre elementarlärov.", sedan Södermalms högre allm. lärov. Afsked m. pension 06. F. d. mång- arig led. af öfverstyr. öfver Sthms stads folkskolor, stadsfullg. i Sthlm och led. af åtskilliga komm. styr.

A. J. R. DANIELSSON.

Rektor Anders Johan Reinhold Danielsson i Södertälje fylde den 21 nov. 60 år. Stud.-ex. 64, fil. kand. 72, rektor i Södertälje sedan 79. Ledamot af stadsfullmäktige sedan 81, af skolrådet sedan 83 samt af kyrkorådet sedan 96.

E. HEDELIUS.

Den 10 dec. fyller läraren vid Gö- teborgs handelsinsitut fil. dr Emil Hedelius 55 år. Stud. i Uppsala 71, fil. dr 88. Adjunkt vid H latinlärov. i Göteborg från 82. Lär. vid Göte- borgs nya elem.-skola f. flickor fr. 84 o. vid Gbg's hand.-inst. fr. 85. Led. i direktionen för Göteborgs ränte- o. kap.-försäkr.-anst. fr. 89. Utg. ma- tiska skrifer.

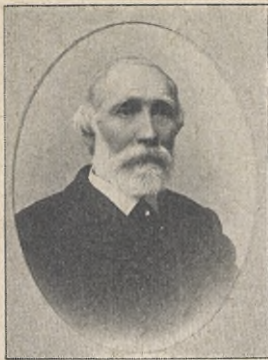

A. ALMQVIST.

Byggmästaren August Almqvist i Göteborg, fylde den 30 nov. 50 år. Sedan många år innehafvt kommu- nala uppdrag.

PORTRÄTTGALLERI

C. B. N. FALK. †

Den 19 nov. afled på Saltsjöbaden vid Sthlm innehafvaren af apoteket Lejonet i Jönköping apotekaren Carl Bernhard Napoleon Falk, f. 35. Inneh från 65 apoteket Lejonet i Jönköping. Led. af stadsfullm. i Jönköping 74—97, led. af landstinget, led. af Riksd. A. K. för Jönköpings stad 91—96.

C. E. CARLSSON. †

Den 19 okt. afled disponenten för Stadra A-B, bruksägaren Conrad Edvard Carlsson, 80 år gammal. Ordförande i Grythytte sockens kommunalstämma sedan 78, landstingsman sedan 93, jämte en hel del andra kommunala uppdrag

M. ANDERSSON. †

En af Trelleborgs mera bekanta personligheter, handlanden Marten Andersson afled nyligen, 69 år gammal. Sedan 01 disponent för Trelleborgs Import- och Handels-A-B.

A. F. K. ANJOU. †

Den 20 nov. afl. i Sthlm notarien i Svea hofr. v. häradsh. Anton Frans Karl Anjou. Född 54, stud. 74, ex. till intr. i rikets emb.-verk 81, t. f. notarie i Svea hofrätt 94, ord. 95. Har utg. förtjänstfulla biogr. arb., "Svea hofrätts presidenter samt embets- o. tjänsten 1614-1898", "Ridd af kon. Karl XIII:s orden 1811-1900".

För första gången har det lyckats tvänne milanesiska luftseglare, Usuelli och Crespi, att i ballong fara öfver alperna från söder till norr. Den 11 nov. på f. m. styrde aëronauterna upp med sin 2,000 kubikmeter mäktiga ballong "Milano". På 5,800 meters höjd nåddes alpkädjan och ytterligare 1,000 meter högre kom man i den lämpliga vindriktningen. Först fick man Monte Rosa under sig och därefter gick det, alltjämt på 6,800 meters höjd, öfver Mont Blanc. Efter 4 timmar och en

färd på 300 km. landade luftseglarne välbehållna i Aix-les-Bains.

ÖFVER ALPERNA I BALLONG. 1. LUFTSEGLARNE STIGA UPP. Fotografi tagen på 50 meters höjd från en Ballon Captif. 2. MONTE ROSA OCH 3. MONT BLANC i fågelperspektiv från 6,800 meters höjd.

Den 21 nov. öppnades i Chalmerska institutet i Göteborg det nya Konstslöjd-museet. Lokalen är tillfällig och samlingsarna få snart en värdigare tillflyktsort under eget tak. Som bekant har en storartad testamentarisk donation för detta ändamål gjorts af W. Röhss. Hufvudintresset i den nu öppnade afdelningen uppstas af den s. k. Martinska samlingen, en utsoekt samling japanska konstslöjdföremål och litteratur. Råsten utgöres af urplock från de bekanta Nilssonska samlingarne, från Göteborgs museum m. m. Vi torde snarligen få anledning återkomma till den i hög grad märkliga japanska konstslöjdsamlingen.

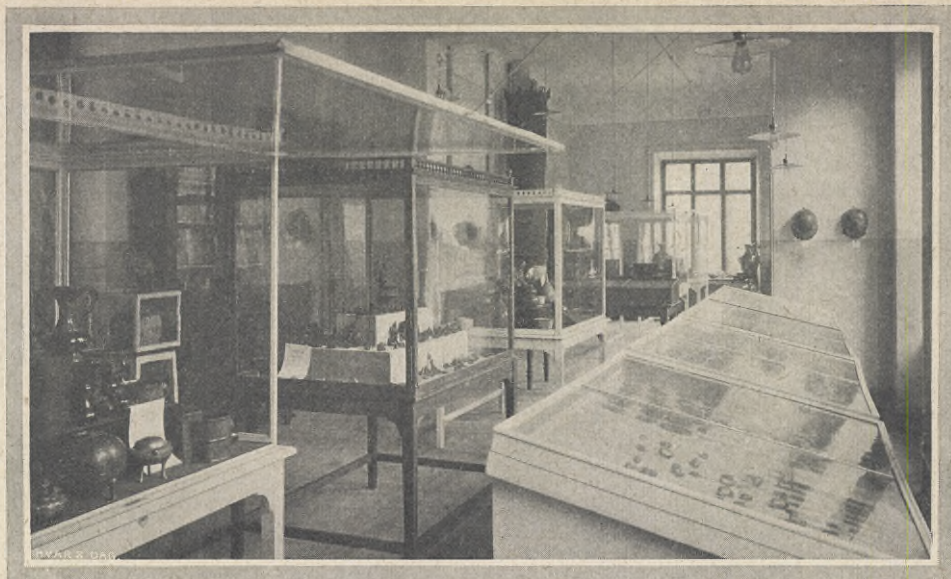
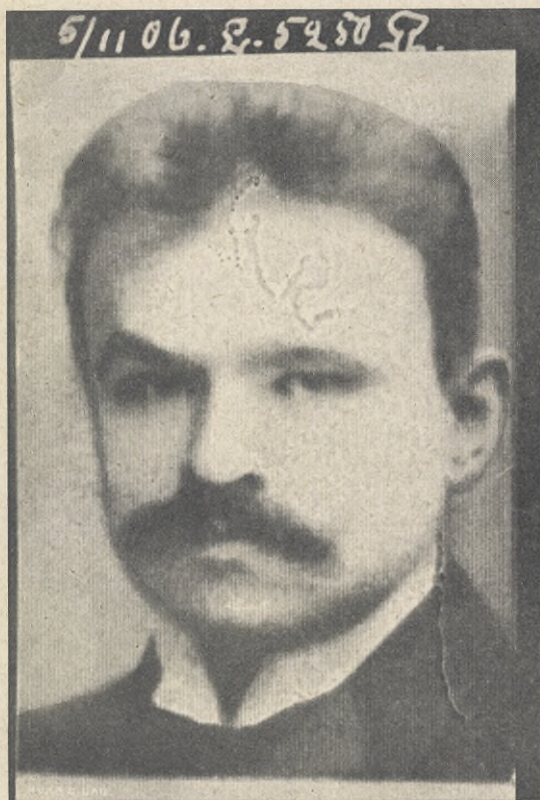

Foto. Hartman, '16

FRÅN GÖTEBORGS KONSTSLÖJDMUSEUM.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

SENSATIONELL UPPFINNING.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

D:R KORN, uppfinnaren af Telefotografien, (möjligheten att telegrafera fotografier). Uppfinnarens porträtt, öfvertegraferadt från München till Berlin, den 5 november.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöfverparre

DEN NYE PATRIARKEN I JERUSALEM. Invigningshögtidlig-heterna. — Efter två års vakans har patriarkädet i Jerusalem tilldelats Monsignor Filippo Camassei, förutvarande ärkebiskop på Naxos.

VIII ÅRG. 9:E HÄFT. INNEHÅLLER:

Gustaf Knut Hamilton. — Ovanlig utmärkelse åt svensk kvinna. — Brokigt utomlandsnytt. — Her only. Her dear boy ... Berättelse af Adrian-Nilsson. — H. W. Stoopendal f. — Nyvald Riksdagsman. — Det stora järnvägsattentatet. — En Forsberg-utställning i Stockholm. — Vår flotta. — Gjöa-expeditionens hemkomst. — Den nya operett-teatern i Stockholm. — Ernst Josep son. — Ellen Gulbranson i Sverige. — Labradors indianer. — Veckans porträttgalleri. — Från Göteborgs konstslöjdmuseum. — Sensationell uppfinning.

Obs! Återgiftande af text eller illustr. ur H. 8. D utan särskildt medgiftande förbjudes